

[Bjørn Elmquist]

at der bliver begået så få forbrydelser som muligt, at de forbrydelser, der bliver begået, bliver efterforsket, og at de bliver opklaret. Det er helt klart en stor del af retssikkerhedshensynet.

Men jeg vil også godt sige nogle ord om det andet aspekt, jeg var inde på i starten, nemlig efterforskningen og politiets mulighed for at udføre det arbejde, som vi her i folketinget, som justitsministeriet og som samfundet i det hele taget har sat det til. Vi har fået nogle høringssvar i forbindelse med dette lovforslag, og for at sige det mildt mangler der ikke kritik fra politiets og anklagemyndighedens side af specielt spørgsmålet om meddelelseshemmeligheden og politiets muligheder for at gribe ind i meddelelseshemmeligheden. Jeg tænker helt specielt på forslaget om beskikkelse af advokater. Fra politiets side peger man på risikoen for udsivning, altså at en bredere kreds skal få kendskab til, at der nu sker aflytning, og man har fra politiets side anført, at der kan være risiko for, at et ellers spirende og i visse henseender sikkert også udmærket samarbejde med udlandet i forsøgene på at opklare den organiserede kriminalitet, først og fremmest narkoforbrydelser, vil lide under indførelsen af en regel som denne i dansk ret.

I venstres folketingsgruppe har vi nøje overvejet disse ting, og naturligvis støtter vi lovforslaget, som det foreligger. Det er ministeren, der har fremsat det på regeringens vegne, så der skal naturligvis ikke være nogen tvivl om, at vi bakker ministerens lovforslag op og også er tilfredse med, at det kommer, men jeg bliver nødt til at sige, at der hos os også, ligesom i andre grupper i folketinget, har været lydhørhed over for politiets indvendinger. Men afvejningen er vi i gruppen enige i må ligge dér, hvor justitsministeren har lagt den. Vi lægger i denne forbindelse også stor vægt på det, som ministeren anfører i sine bemærkninger om, at udsivningsproblemet måske må søges begrænset, måske må søges løst ved, at vi laver en særlig, begrænset kreds af advokater, der beskikkes. Det var dette, som vi lige fik en debat om mellem den konservative ordfører og hr. Leif Hermann.

Op jeg kan godt forstå, hr. Leif Hermann er interesseret i at få at vide, hvem den kreds af advokater i givet fald skal bestå af, hvad det er for personer, hvad det er for en slags

advokater. Det blev ikke sagt, men jeg kunne umiddelbart gætte på, at det, man kunne være bange for i tilfælde af en sådan begrænsning af kredsen, var, at der blev tale om beskikkelse af en slags advokater, der var anklagemyndigheden og politiet særlig følgagtige. Jeg ved ikke, om det lå i den bekymring, som hr. Leif Hermann gav udtryk for fra talerstolen, men skulle det være tilfældet, vil jeg da godt skynde mig at sige, at det ikke er den slags begrænsninger, som vi mener skulle komme på tale; det er ikke det, der skal være kriteriet.

Det, der skal være kriteriet, synes jeg må være noget af det, som hr. Hagen Hagensen også var inde på. Det må have noget at gøre med, hvad det er for en slags advokater, som kan være egnede til at tage sig af det; det skulle jo gerne være nogle, der er forsvarsadvokater, og som ikke bare findes frem f.eks. ved lodtrækning. Det kan være, der er advokater, hvis advokatforretning eller advokatkontor slet ikke er gearret til den slags opgaver, og jeg ville typisk mene, at et advokatkontor med mange ansatte ville være forholdsvist uegnet, selv om de pågældende advokater i og for sig har lyst til det. Der er risiko for, at der er flere på sådan et advokatkontor, end godt er, som faktisk bare ved kontorfællesskabet og ved at være ansat på stedet får en fornemmelse af, at der nu er en eller anden telefonaflytning i gang. Det er ud fra den slags kriterier jeg synes at justitsministerens bemærkninger til lovforslaget om en eventuel begrænsning af kredsen skal ses.

Jeg skal dernæst bevæge mig over til spørgsmålet om politiagenter, som vi jo prøver at kalde dem; jeg synes, det er en dårlig dansk oversættelse. Der findes ikke rigtig noget dækkende ord derfor. Agents provocateurs er jo noget, vi har fået udefra, og der er sikkert også mange, der synes, det vil være ganske udansk, om vi nu skal til at have en bestemmelse i retsplejeloven, der går ud på, at politiet ikke må begå forbrydelser. Det står der ikke direkte, det ved jeg godt, men ethvert barn i landet må vel gå ud fra, at politiet ikke begår forbrydelser, og det er heller ikke det, der bliver hjemlet i retsplejeloven.

Som vi ser det, er dette en lovhjæmmel, som lægges så tæt som muligt på den praksis, som vi har haft i Danmark igennem nogen tid, og vi kan da være med til at beklage, at vi i Danmark har følt os tvunget til også